

ÉRIÚ, SOUČASNOST

Berserkové leželi pod runovým kamenem ve spirále směřující dolů, dolů do země – boty ven, hlavy ke středu, jak si to žádalo kouzlo. Samozřejmě, po deseti tisících let pod zemí už neexistovaly žádné fyzické

boty ani hlavy. Jen plazma černé magie udržovala jejich vědomí nedotčené, a dokonce i ta se rozplývala, špinila zemi, dávala vyrůst podivným rostlinám a ve zvířatech vyvolávala nezvyklou agresivitu. Ještě tak tucet úplňků a berserkové se rozplynou docela. Poslední jiskra jejich síly se ztratí v zemi. *Ještě jsme úplně nezmizeli*, pomyslel si Oro, bojovník Danu, kapitán berserků. *Ještě jsme připraveni využít příležitosti, přijde-li, a začít mezi lidmi rozsevat zkázu.*

Poslal tu myšlenku po spirále a s hrdostí vycítil, že jeho zbylí skřítkové-válečníci tyto pocity sdílejí.

Jejich vůle je tak ostrá jako kdysi jejich meče, pomyslel si. *I když jsme mrtví a pohřbení, jiskra krvavého cíle dosud v našich duších rudě žhne.*

Tu jiskru držela při životě nenávisť k lidstvu – a černá magie čaroděje Bruina Faddy. Víc než polovina jejich jednotky už odešla a byla přenesena do zászvetí, ale stovka jich ještě zůstala, aby vykonala svou povinnost, budou-li přivoláni.

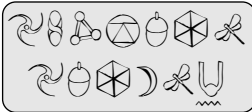
Pamatujte na své rozkazy, řekl jim před mnoha staletími elfský čaroděj, když na jejich těla padala hlína. Pamatujte na ty, kdo zemřeli, a na lidi, kteří je zavraždili.

Oro pamatoval a vždycky pamatovat bude. Právě tak jako nikdy nezapomene na ten pocit, když hlína a kamení dopadaly na jeho umírající kůži.

Myšlenka putovala dolů a vracela se ozvěnou od mrtvých válečníků, kteří toužili dostat se ze své hrobky a znovu spatřit slunce.

SLOŽITÁ SITUACE

Z POZPÁMEK DOKTORA
JERBALA ΑΓΓΟΠΑ
Z PSYCHOBRATŘSTVA

1. Artemis Fowl, který se dříve sám prohlašoval za geniálního mladistvého zločince, nyní dává přednost označení mladistvý génius. Zřejmě se změnil. (Soukromá poznámka: *Ehm ehm.*)
2. Uplynulých šest měsíců podstupoval Artemis Fowl jednou týdně terapeutická sezení na mé klinice v městě Jistota ve snaze překonat těžký případ atlantského komplexu, psychické nemoci, která u něj vznikla v důsledku neoprávněného zahrávání si se skřítkovskou magií. (Dobře mu tak, Bláteníkovi pitomému.)
3. Nesmím zapomenout poslat na policejní ředitelství astronomický účet.
4. Artemis se zdá být vyléčený, a v rekordním čase. Je to pravděpodobné? Nebo vůbec možné?
5. Probrat s Artemisem mou teorii relativity. Mohla by z toho být velice zajímavá kapitola v mé knize *Faul na Fowla: Jak přechytračit chytráka*. (Vydavatelé jsou z toho názvu nadšení! Sláva!)
6. Objednat další léky proti bolesti na tu mou zatrápenou kyčel.
7. Vydat Artemisovi potvrzení, že je zdravý. Dnes poslední sezení.

ORDINACE DOKTORA ΑΓΓΟΝΑ,
MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

Artemisu Fowlovi docházela trpělivost. Doktor Argon měl zpoždění. Tohle závěrečné sezení bylo stejně zbytečné jako ten poslední půltucet. Je přece úplně vyléčený, proboha, a to od osmnáctého týdne. Jeho zázračný intelekt proces léčení uspíšil a neměl by být nucen tady ztrácet čas jen proto, že si to ten gnómský psychiatr vymyslel.

Nejdřív Artemis chodil po kanceláři tam a zpátky. Odmítal se nechat uklidnit pomalu pulzujícími světly umělého vodopádu. Pak si na minutu sedl do skleněné kyslíkové kabiny, ale zjistil, že ta ho uklidňuje trochu moc.

Pěkná kyslíková kabina, pomyslel si a rychle z ní vyklouzl ven.

Konečně dveře sykly, odjely v kolejnicích stranou a doktor Jerbal Argon vstoupil do ordinace. Nevysoký gnóm kulhal rovnou ke své židli. Padl do náruče mnoha jejích vycpávek a tak dlouho si hrál s ovladači v područce, až gelový vak pod jeho pravou kyčlí začal vydávat jemnou záři.

„Ááách,“ povzdechl. „Ta kyčel mě zničí. A nic nepomáhá. Lidé si myslí, že vědí, co je bolest, ale ve skutečnosti o tom nemají ani ponětí.“

„Jdete pozdě,“ prohlásil Artemis plynou gnómštinou a neznělo to nijak soucitně.

Argon si znovu blaženě povzdechl, protože vyhříváný polštář v křesle se dal do práce na jeho kyčli. „Pořád někam pospícháme, co, Bláteníčku? Pročpak jste se nenadechl trochu kyslíku nebo nezkusil meditovat u vodní stěny? Mniši hej-hej na tyhle vodopády hodně dají.“

„Já nejsem ani kněz, ani šotek, doktore. Co dělají mniši hej-hej po prvním gongu, to mě nezajímá. Můžeme vyřídit moje potvrzení? Nebo chcete raději ještě dál plýtvat mým časem?“

Argon se zatvářil uraženě, pak naklonil obtloustlé tělo dopředu a otevřel složku ze simpapíru, která mu ležela na stole. „Jak je možné, že čím jste zdravější, tím jste nesnesitelnější?“

Artemis si přehodil nohu přes nohu a poprvé působil uvolněně. „Tolik potlačeného vzteku, doktore. Kde se to ve vás bere?“

„Budeme se držet vašeho rozpoložení, ano, Artemisi?“ Argon vytáhl ze složky hromádku karet. „Ukážu vám inkoustové skvrny a vy mi povíte, co vám připomínají.“

Artemis dlouze, teatrálně zakvílel. „Inkoustové skvrny! Prosím vás, doktore, můj život je podstatně kratší než váš, takže bych radši neplýtval svým časem na bezcenné pseudotesty. To už můžeme rovnou věštit z čajových lístků nebo z krocaních střev.“

„Inkoustové skvrny jsou spolehlivý ukazatel duševního zdraví,“ hájil se Argon. „Prověřený a vyzkoušený.“

„Vyzkoušený psychiatry pro psychiatry,“ ušklíbl se Artemis.

Argon prudce plácl jednu kartu na stůl. „Co vidíte v téhle skvrně?“

„Vidím skvrnu,“ prohlásil Artemis.

„Ano, ale co vám ta skvrna připomíná?“

Artemis se ušklíbl krajně nepříjemným způsobem. „Vidím kartu pět set třicet čtyři.“

„Prosím?“

„Kartu pět set třicet čtyři,“ opakoval Artemis. „Ze

série šesti set standardních testovacích karet. Během našich sezení jsem si je všechny zapamatoval. Vždyť vy je ani nemícháte.“

Argon se podíval na číslo na zadní straně kartičky: 534. Samozřejmě.

„Že znáte číslo, to ještě není odpověď. Co na ní vidíte?“

Artemisovi se rozklepal spodní ret. „Vidím sekeru, ze které kape krev. Taky vyděšené dítě a elfa oblečeného v kůži trolla.“

„Opravdu?“ Argona to zaujalo.

„Ne. Opravdu ne. Vidím bezpečný dům, možná rodinný, se čtyřmi okny. Věrného psa a cestu, která vede ode dveří do dálky. Myslím, že když nakouknete do manuálu, zjistíte, že tyhle obrazy spadají do kategorie zdravých.“

Argon se ani nemusel dívat. Bláteník měl jako obvykle pravdu. Možná by mohl Artemise překvapit svou novou teorií. Nebylo to součástí programu, ale mohlo by mu to zjednat trochu respektu.

„Slyšel jste už o teorii relativity?“

Artemis zamrkal. „To má být vtip? Já jsem cestoval časem, doktore, takže o teorii relativity bych měl malinko něco vědět, ne?“

„Ne. Nemyslím tuhle teorii; moje teorie se zabývá tvrzením, že všechny magické věci fungují ve vzájemných relacích a jsou ovlivněné starými kouzly a magickými místy.“

Artemis si zamnul bradu. „Zajímavé. Ale myslím, že tenhle váš postulát by se spíš měl jmenovat teorie *relací*.“

„To je jedno,“ odbyl ho Argon mávnutím ruky. „Trochu jsem to zkoumal a ukázalo se, že Fowlové byli čas od času hrozbou pro skřítky už tisíce let.“

Desítky vašich předků se pokoušeli získat hrnec zlata, i když vy jste jediný, kdo uspěl.“

Artemis se narovnal; tohle bylo opravdu zajímavé. „A já jsem o tom nevěděl, protože mým předkům jste vymazali paměť.“

„Přesně tak,“ potvrdil Argon, nadšený, že ho Artemis konečně poslouchá. „Vašemu vlastnímu otci se jako mladému chlapci povedlo chytit a svázat permoníka, kterého to přitáhlo na váš pozemek. Řekl bych, že tomu permoníkovi se o tom dodneška zdá.“

„Dobře mu tak.“ Artemise něco napadlo. „Proč to k nám toho permoníka táhlo?“

„Protože zbytkové kouzlo je tam extrémně vysoké. Na fowlovských statcích se kdysi něco stalo. Něco velikého, myslím v magickém smyslu.“

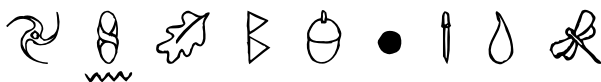
„A síla, která se tam dodnes drží, nás ovlivňuje a nabádá Fowly, aby věřili v magii,“ zamumlal Artemis skoro sám k sobě.

„Přesně tak. Je to něco jako s tím skřetem a vejcem. Myslel jste na kouzla a potom jste je našel? Nebo vás kouzla přiměla, abyste se je pokoušel hledat?“

Artemis si udělal pár poznámek do chytrého telefonu. „A ta velká magická událost, můžete mi o ní říct něco konkrétnějšího?“

Argon pokrčil rameny. „Naše záznamy tak daleko nesahají. Řekl bych, že se to vztahuje ještě k časům, kdy skřítkové žili nahoře na povrchu, to jest před víc než deseti tisíci let.“

Artemis vstal, takže se teď nad malým gnómem doslova tyčil. Cítil, že tahle teorie relací by rozhodně stála za bližší průzkum a že za ni doktorovi něco dluží.

„Doktore, měl jste jako dítě křivé nohy?“

Argona osobní otázka tak překvapila, že na ni upřímně odpověděl, což je u psychiatra vzácnost.

„Ano. Ano, měl.“

„A musel jste nosit nápravné boty s tvarovanou podrážkou?“

Tohle Argona zaujalo. Celá staletí si už na ty strašné boty nevzpomněl; vlastně na ně zapomněl docela.

„Jen jednu, na pravé noze.“

Artemis moudře přikývl a Argon měl pocit, jako by se jejich role obrátily – jako by Artemis byl lékař a on pacient.

„Řekl bych, že chodidlo se vyrovnalo, přitom se vám ale trochu zkřivila stehenní kost. Jednoduchá podpěra by měla váš problém s kyčlí vyřešit.“ Artemis vytáhl z kapsy složený ubrousek. „Načrtl jsem ji, když jsem tady těch posledních pár sezení musel na vás čekat. Klusák by měl být schopen vám tu vzpěru vyrobit. Možná jsem o pár milimetrů neodhadl rozměry, takže bude lepší, když se necháte přeměřit.“ Opřel se dlaněmi o stůl a zeptal se. „Splnil jsem své závazky? Můžu odejít?“

Doktor zachmuřeně kývl a v duchu si říkal, že tohle sezení radši ze své knihy vypustí. Díval se, jak Artemis rázuje ke dveřím a mizí.

Pak se zadíval na kresbu na ubrousku a instinktivně věděl, že Artemis měl s tou jeho kyčlí pravdu.

Buď je ten chlapec duševně nejzdravější bytost na Zemi, myslel si, nebo je tak mimo, že to naše testy nedokážou ani naznačit.

Argon vzal ze stolu razítko a na desky Artemisovy složky otiskl velké červené slovo FUNKČNÍ.

Doufám, pomyslel si. Vážně doufám.

